

Kirjoitusmuseestani tippuvat musteläikät ja linnunsulasta kuuluva rapina sekä pergamenttien vanhanaikainen tuoksu rauhoittivat mieltäni. Kaivoin nenääni syöden omaa räkääni, pureskelin kynsiäni ja syljeskelin niitä lattialle. Kynttilänvalon häikäisemässä miesluolassani oli rauhallista ja hiljaista. Kuu oli avoin ja kirkas, eikä taivas ollut erityisen pilvinen. Kylmyys oli niveliä kirvelevä ja ulkona käydessä pitikin pukeutua lämpimästi, mikäli ei halunnut pakkasenpuremaa. Kuulin pöllöjen huhuilevan ja puiden oksien havinan, ja sen kun tuuli ulvoi kuin entisaikojen sodissa kaatuneet urheat soturit. Tonkiessani vanhoja, pölyisiä ja hämähäkin seiteissä olevia hikkyarkistoja, sekä tuhansien sivujen pituisia esseekirjoituksia, löysin hikkynomiconista sekä muutamasta muusta autismi-magiaa käsittelevästä synkästä ja aivosoluja koettelevasta teoksesta vihjeen viisaimmiltani. Seuraavana iltana, ennen holvin sulkeutumisaikaa, päätin ottaa riskin ja lähteä itsemurhahapsykooseissani kohti tuonpuoleista. Toteutin esivalmistelut ja loitsin asuntoni voimakkaalla suojelusloitsulla, jota kutsuttiin normojen luomassa yhteiskielessä nimellä "maksa vuokrasi ennen eräpäivää". Repussani oli omin käsin neuloma hihamerkki, jossa luki "Hardened Battle Warrior", olin hyvin ylpeä tästä saavutuksestani. Koska valtakunta on pimeyden vallan alla, on aikamme täten kovat ja jokaista syrjäytynyttä koettelevat. Minun täytyi huolehtia selviytymisestääni ja pakata reppuuni mukaan maailmanlopun jälkeisen ajan selviytymistarvikkeet, joka sisälsi pienen kirveen, taskulampun, ensi-apupakkauksen ja sotilasruoka-annoksen, joka oli hernekeittoa. Normojen seurassa ei voi olla koskaan tarpeeksi varovainen. Kaikista olennaisimpina tarvitsin velhon sisäänkäyntikorttini ja kristallipalloni, jonka elektronisen tietoverkon kautta pystyin pääsemään käsiksi loputtomaan tietoon. Nautin ketunleipää vatsan kylläiseksi, join puolukkamehua, ulostin ja jätin rektumini pyyhkimättä. Arvelin, että olin valmis henkisesti raskaalle ja uuvuttavalle vaellukselleni, jonka arvioin kestävän noin yhden tunnin verran. Astuessani maanpäällisen helvetin pinnalle pahanenteiset ja myrskyiset pilvet nousivat pohjoisesta ja tunsin nahoissani näiden normojen raakumisen ja ulisemisen. Haistoin niiden kulkuvälineistä erittyvän bensiinin hajun, ja jossain idässä tuprutti mustia manapilviä, jotka olivat teollisuushelvetin myrkkyykaasuja ja ne vähensivät velhon auraani. Velhotornini alaoven edestä löysin hiuksia, ja joita kumarruin tarkastelemaan lähemmin ja havaitsin, että ne olivat normon hiuksia. Nuolaisin ja haistoin tätä karvaa, ja huomasin sen olevan tuore, joten minun täytyi olla varuillani. Saatoin haistaa myös lähettyviltäni halvan kissanpissalta haisevan, maku- ja hajuaistiani korventavan pistävän terävän deodorantin löyhkän, joka näistä kummajaisista jäi. Tämä sai minut vääntämään kasvojani inhosta. He jättivät hiuksiansa, ihohuokosiansa ja hilsettänsä kaikkialle merkatakseen reviirinsä. Vaelsin kohti post-modernia "sivistystä" ja seurasin turmioonsa ajautuneen rodun kehityskulkua. Rodun, joka on luotu virtsaamiseen tarkoitettulla sukupuolielimillä. Kohtasin lukuisia epäkuolleita, mielettömästi vaeltavia normoja, jotka olivat eri muodoissa, he olivat erikokoisia, ikäisiä ja värisiä. Nämä ovat syvyyksissä asuvia ja pikimustassa yössä vaanivia, saalistavia ja aistiensa varassa toimivia hengenvaarallisia hirviöitä, joilla oli epämuodostuneita olomuotoja ja häiritseviä katseita. Kaikista kamalinta oli se, että jotkut niistä kirosivat ja puhuivat vastenmielisen paljon kulkiessaan ohitseni. Ja mistä he sitten loruilivat? Jostain oksennus-mukamas-ihmisystävällisestä-tekopyhästä-ei-ole-oikeasti-ystäviä-syöpä-mediasta. Sitä sanottiin heidän kielellään positiivisen sanoman välittäjäksi, mutta velhojen kielellä synkimmäksi ja pahantahtoisimmaksi kiroamiseksi eli "liirumlaarumiksi". Nämä kuolleet harjoittavat nekromantia magiaa ilonsanomana, mutta velhojen sanakirjassa se on vain sosiaalista tyhjöpäisyyttä. Kuten muinaiset tietäjät ovat vuosisatoja sitten sanoneet maagien arkikielellä; "homo homini lupus". Kuulin näiden olentojen puhuvan Facebook-tilapäivityksen tekemisestä tai siitä, että minkä filtlerin valitsisi omaan Instagram-kuvaansa. Olen kuullut

puhuttavan näistä mystisistä sivustoista. Kiertäviä huhuja ja taruja on ollut erityisesti tästä julmetusta Facebook -sivustosta. Sen perustaja on paholaisherra, joka on normojen kielellä tunnettu; Mark Zuckerberg. Hän on massaa tuhoava ja sairauksia kylvävä lordi, joka käyttää hiisejä kätyreinään. Trubaduurit ja runoilijat ovat lauluissaan ja runoissaan esittäneet, että siellä pikimustassa yön pimeydessä, normot julkaisevat tilapäivityksiään koskien paskantärkeitä ulkomaanmatkojaan ja lomakuviaan, jotka tekevät vain toisissa kaltaisissaan mielipahaa, surua, kateellisuutta, vihamielisyyttä ja ärsyyntyneisyyttä. Demoniviettelijättäret, kuten succubukset, kantavat siellä yhden yön tähtiä ja elättelevät toivoja oman jälkisukupolvensa suhteen. He lisäälevät 2D ultraäänikuvia sikiöistä, jotka on epämuodostuneita ja kauhua lietsovia muukalaisolentoja, jotka imevät äidistänsä ravintoaineita kuin vampyyri, ja lisäksi nämä oliot imivät vielä ainakin 18 vuotta tai enemmän syntymisensä jälkeen. Legendojen mukaan normot kilpailevat toisiaan vastaan, ja tämä kilpailu saa jo geneeistä johtuvan syyn vuoksi epätasaisesti ja heikosti kasvavan partani kasvun vähenemään entisestään. Absurdus maximus. Siellä ne kerran vuodessa kirjoittavat toinen toisilleen syntymäpäiväonnitteluja, eivätkä koskaan kirjoita viestiä, ellet itse kirjoita jotain ensiksi. Hiljaisuus puhuu puolestaan. Edes velhojen mielisairaalassa ei kiduteta velhoja noin äärimmäisen julmilla keinoilla. Kuvottavaa, mielisairasta, tyrmistyttävän hirvittävää, ei edes seksuaalisiin nautintoihin kajoaminen ole yhtä julmettu ja tuomittava, häpäistävä rikos. Velhoille demoniviettelijättäreiden lankeaminen on tarkoittanut samaa kuin asettaisi päänsä giljotiiniin ja odottaisi terän tömähdytystä puuta vasten. Yleisesti on katsottu ja väitetty, että jos velho kajoaa viettelijättäreiden, se on oleva henkinen ja sisäinen kuolemantuomio. Muinaiset ylivelhot riistävät manasi ja kohtalosi. Joissain tapauksissa se voi olla jotain paljon pahempaa, esimerkiksi pakeneminen astraalisesta tietoisuudesta. Astraalinen tietoisuus, joka on vain täynnä pelkkää sumua ja silmäkääntäjien halpoja temppuja. Pidin itseni jatkuvasti ripeässä liikkeessä. Mitä enemmän näin normoja ympärilläni, sitä kireämmäksi tahtini muuttui. Minusta tuntui siltä, että osa jopa jahtasi minua takaa. Taistelusuuvani ja ripulihiekka-pommini olivat taskussani siltä varalta, että pitäisi "kadota". Pidin vaistoni kylmän terävinä ja mieleni kirkkaana kuin pohjantähti. Olin jatkuvasti valmiina iskemään, olinhan sentään harjoittanut virtsaamisen salaista oppia koko pitkän elämäni. Pian olin melkein juoksevassa liikkeessä ja hengästyin pikaisesti ja huohotin huonokuntoisena hullunlailla. Kun muistin vain pitää katseeni poissa, välttyin näiden örkkien sääliviltä ja itsearvoa vähentäviltä, tuskaisilta ja häpeäviltä katseilta. Ei minun tarvitse noista ihmishirviöistä välittää, he eivät ole lepakoita ihmeellisempiä. Päästyäni vihdoin perille, ja loitsimalla portin auki, kykenin matkaamaan syvemmälle holviin. Tunsin kuinka normojen tuomitsevat ja kirkkaana loistavat, keltaiset silmät vaanivat minua kaikkialla. Velhon ominaisuutuksun vana jätti perääni jälkensä, joka sai normot sihisemään kuin kyykäärmeet. Näin jälkiviisaana olisin voinut välttää ahdistusta käymällä suihkussa tai velhojen kielellä fieri lavatio, ennen poistumista salaisesta, etuoikeutetusta, animetytöistä, videopeleistä, seksi-robottifantasioista ja kirjoista koostuvasta haaremi-tornistani. Se tuoksu, jonka eritin, käänsi nyt näiden niin vihaisten örkkien päät ja koetteli heidän hermojaan. Tunsin selkäpiitäni myöten puhdasta kauhua, tunsin sen inhon, vihan ja häpeän, millä he yrittivät saada mahtavaa ja kristallin kirkasta auraani heikentymään, mutta heidän tietämättään, he onnistuivatkin siinä. Huohotin jälleen raskaasti, kun pikaisesti vainoharhaisena etsiessäni "unohdettuja teoksia" tunsin kuinka hikikarpalot valuivat pitkin otsaani. Hieraisin rasvaista tukkaani ja tunsin itseinhoa, ja syvää häpeää omasta presenssistäni. Magiani oli heikentymässä ja manani katoamassa, sieluni oli irtoamassa kehostani, ja olin vähällä tukehtua kurkkupastilliin, mutta vähäisillä voimillani sain loitsittua suojaloitsun teoksesta Pax Hickey, ennen lainaus-rituaalin virallista suorittamista. Hoiperrellen

kuin ampumahaavan vatsaan saaneena ja nojaten jääkylmiä tiiliseiniä vasten, ryömin hieman syrjempään istuakseni, jotta sain otettu huikan kaikkien velhojen kestosuosikkijuomasta, "limonadista", välttääkseni paniikkikohtauksen puhkeamisen. Päädyin vihdoinkin lainaamaan "unohdetut teokset" keho vapisten kuin haavanlehti ja kämmenpohjat, joita välillä pyyhin valmiiksi kuraiseen kaapuuni, hikoillen. Jouduin lainaamaan ne ennalta-arvaamattomalta, juonittelevalta, rumalta ja salakavalalta meduusalta nimeltä "kirjastonhoitaja". Olento, joka on meduusaksi tiedetty, yritti manipuloida ja vietellä minut esittämällä kiinnostunutta ja heikentämällä mieleni tasapainoa jollain äärimmäisen pelottavilla puheilla ja kehonkielen eleillä; udellen "päivän kuulumisista". En tämän takia ollut edes tietoisesti läsnä vaan keskitin manaani ja energiaani rautaisen tahdon ylläpitämiseen. Sanomatta sanaakaan, fokuoimalla katseeni tiukasti kohti taustalla palavia soihtuja, kuuntelematta karmivaa tuhansien katkeromiesten sielujen avun ulvontaa, joka kaikui ympäri tätä vanhalla ja vahvalla magialla siunattua ylivelhojen salaista pyhäkköä, taistelin meduusan manipulointia vastaan. Tuota edeltävää velhon tunteisiin vetoavaa, tahdonvoimaa ja tasapainoa tuhoavaa ja häiritsevää kiroamista kutsutaan heidän kielellään "sosiaalseksi kanssakäymiseksi" tai "asiakaspalveluksi". Edeltävät sanat aiheuttavat velhojen piirissä vastenmielisyyttä ja se on vieläpä äärimmäisen vaarallista mielen-manauasta. Palasin hengissä takaisin palatsiini ja tietokoneeni ääreen, koska en suostunut katsomaan meduusan kirkkaan punaisina palavia silmiä, jotka olisivat muuttaneet minut samanlaiseksi, elämänsä kyllästyneeksi, katkeraksi ja vihaliemissä kylpeväksi, alkoholilla itseään turruttavaksi meduusaksi, joka ei kestä tavallista työntäyteläistä arkipäiväänsä. Velhojen piireissä mainitsemani vahvat mielen-manaukset ovat polttaneet joidenkin maagien sieluja ulos heidän ruumistaan, jättäen jälkeensä vain kasan tuhkaa. Niin vahvoja noiden kieroituneiden positiivisuus-hirviöiden kiroukset ovat. Joka vuosi velhokaartin vastarintaliikkeen jäsenmäärä vähenee, koska tällaiset mutatoituneet vääristymät ja mielen houkutuksen luomat ja suomat ansat, saattavat monet nuoret ja tietämättömät, kokemattomat velhot ihmisraunioksi ja he päätyvät kuntoutuskyvyttömiksi haaksirikoiksi nauttimaan voimakkaita, vahvoja ja älykkyyttä syövyttäviä katkerajuomasekoituksia tai yrttejä. Lopulta he päätyvät naurunalaisiksi ja sen jälkeen hyppäämään narun jatkeeksi.

Osa 2 Kirjautuessani sisään Eaglonica nimiseen fantasiamaailmaan, tunsin sisimmässäni piston ja se muistutti minua siitä, että eräs elämäni tärkeimmistä ja läheisimmistä kumppaneistani mahtaa olla huolissaan hyvinvoinnistani. Hän on odottanut palaamistani ja hän on varmasti ikävöinyt minua. Olen ollut pitkään poissa pelistä, ja tällä henkilöllä on ollut erityistä vaikutusta elämäni. En malttanut odottaa, jotta näen hänen säkenöivät kasvonsa riemun ja hymyn täyttämänä, silmiensä loiston ja heijastuksen auringon loisteessa. Kaipasin hänen jäänsinisiä silmiään, jotka suorastaan vangitsivat niihin katsovan. Hänen katseessaan oli jotain taianomaista, jopa kahlitsevaa. Ne saivat minut tuntemaan jotain sellaista, mitä en ole aiemmin tuntenut tai kokenut. Läheisyytemme oli jotain ainutlaatuista, enkä ollut siitä halukas luopumaan mistään hinnasta. Olin itselleni vihainen ja hänelle pahoillani siitä, että olin laittanut hänet odottamaan. Pitkän odottelun jälkeen pääsin vihdoinkin kirjautumaan peliin, odotin malttamattomana, että maailma latautuisi jo. Höyhen putosi taivaalta. Odotin sen laskeutuvan hitaasti kohti maata ja tartuin siihen kämmenelläni. Saadessani sen kämmeneeni, se alkoi harmaassa usvassa muuttamaan muotoaan kääroksi, joka oli punaisien maagien magialla sidottu. Sinetti oli merkitty kultaisella kolmipäisen kotkan kuvalla, jonka selässä uinui jumalainen ja puhdas-sieluinen taistelupapitar nimeltä Alvit. Kolmipäinen kotka kantoi kynsissään kaksi kertaa itseään suurempaa munaa. Otin veitsen vyöltäni, rikoin sinetin ja avasin pergamentin. Viestissä kerrottiin, että Euglonicassa oli juuri voitettu sota nekromantikkoja ja kalmanväkeä vastaan. Nekromantikot

hapattavat ja kuolettavat kuolevaisen mielen. Ne kiroavat taioillaan ajatuksien kirkkauden sumuun, mustavalkoiseen masennukseen ja lopulta itsetuhoiseen mielettömyyteen. Kalmaväkeä johti musta paroni nimeltä Ulric kateellinen. Ulric on vainaja, jolle jumalat olivat selkänsä kääntäneet, eivätkä suostuneet hänelle lepoa ikuista suomaan. Monien tulihaltioiden kipinä oli sammunut Ulricin aiheuttaman tuhon takia. Monet heistä vain kuihtuivat pois auringonvalon katoamisen seurauksena. Ulric oli onnistunut sammuttamaan auringon, mutta vain hetkeksi. Luettuani kirjeen, lausuin ääneen "ignio flamma" ja pergamentti syttyi liekkeihin. Vaaleanruskea väri muuttui hiljalleen harmaaksi ja haihtui vähitellen tummana paperituhkana ja savujuovana ilmaan. Taivaalla on pilviä, mutta tuuli puhalsi virkistävästi ja raikastavasti. Tuuli kuljetti pilviä nopeassa vauhdissa. Pikkulinnut lauloivat ja visersivät äänekkäästi toisilleen. Aurinko porotti lämmittäen kauhtunutta villakaapuani, kovettunutta peurannahkaista, matkaa ja taisteluja kokenutta reppuani. Mahtava sauvani oli kääpiömestareiden veistämä ja bardien loitsima. Siihen oli kaiverrettu maagisia runoja, jotka suojelivat hornan kirouksilta. Vedin hitaasti syvään henkeä ihan vain nauttiakseni puhtaasta ilmasta. Ilma on hieman kostea, mutta kesäisen lämmin. Ei kuitenkaan ollut tukahduttavan kuuma sää. Ilma oli siitepölyn täyttämä, oli kukkien kukinta-aika. Ilmassa oli perhosia, kimalaisia ja kolibreja, jotka kävivät imemässä ja keräämässä mettä koppisiemenisistä kasveista, samalla pölyttäen kukkia. Kukkaketo on päivänkakkaroiden, tulppaanien, maraljuurien, kissankellojen, kullerojen, heinätähtimöin ja lukuisten muiden kukkien ja villiruohojen peittämä niitty. Monet tulikärpästen tavalla hehkuvat pienet keijut myös yleensä asuttavat tällaisia alueita. Kaukana horisontissa, pohjoisen suunnalla on laakso, jossa on myös korkeat ja osittain lumen ja sumun peittämät vuoret. Lännessä on valtameri ja rannikkoalue, jossa on Euglonican suurin satamakaupunki. Lämmin merivirta kuljettaa mukanaan rannalle mereneläviä kuten merisiilejä ja kotiloita, joskus jopa meduusoja. Jos suuntaa kuusi kilometriä etelään, kohtaa tiheää metsää ja kivikkoisen tien, joka johtaa ihmisten perustamaan pieneen kylään nimeltä Ruusujärvi. Kulkiessani poikki tiheän metsän suunnaten pohjoiseen, ei mennyt pitkään ennen kuin pystyin seuraamaan hänen jälkensä. Hän oli jättänyt tahallaan selvät merkit, jotta hänet olisi helppo löytää. Tunsin hänen auransa voimistuvan. Saavuin avoimelle niitylle ja havaitsin, että hän oli istumassa keskellä aukiota, joten päätin varovaisesti hiipiä hieman lähemmäksi. Aukio oli metsän ympäröimä. Kyyristyin polvilleni tammen alle varjon suojaan ja seurasin äänettömästi tovin hänen hentoja, rauhallisia liikkeitänsä. Hän oli pukeutunut kauniiseen, polviin asti ylettyvään valkoiseen pellavasta tehtyyn mekkoon, joka oli koristeltu lukuisin erilaisin lehtikuvioin. Hänen hiuksiaan koristivat lukuiset sulat ja eri väriset kangasnauhat, jotka olivat lumottuja varjelusloitsuin. Hän oli ottanut pois nahkasaappaat jaloistaan ja keinutteli jalkojansa edes takaisin. Hiukset olivat pinkit ja ne suorastaan kimaltelivat ja onnistuivat jopa hieman häikäisemään auringon valon loisteessa. Pujottelin puiden varjojen suojassa ja hiiviskelin häntä hieman lähemmäksi, kunnes kolibri näki ja kuuli lähestymiseni. Lintu lähti yllättäen lentoon. Haltijan koko keho reagoi tähän säikähtäen ja säpsähtäen. Hän kääntyi katsomaan taakseen kapeilla, selvästi haltiamaisilla kasvoillaan suoraan minua kohti. Hänen ilmeensä oli samaan aikaan yllättynyt ja hämmentynyt, mutta se katosi pikaisesti ja pian ilo loisti hänen kasvoiltaan. Hän huudahti kutsuen minua nimeltä. Kohta hän oli noussut jo seisomaan, ja hän paljain jaloin kiirehti luokseni. Hän tömähti rintaani vasten niin lujasti, että leveä suippohattuni putosi niitylle kukkien päälle. Hän piti minua tiukassa syleilyssä. Emme olleet vielä vaihtaneet sanaakaan, olimme vain yhdessä siinä hetkessä. Tuntui siltä kuin aika olisi pysähtynyt. Vihdoin ymmärsin, kuinka paljon olin kaivannut hänen läheisyyttään ja kosketustaan, vaikka en pystynyt häntä fyysisesti koskemaan. Eloena irrottautui halauksesta ja tarttui oikealla kädellä oikeasta kädestäni, puristi sormensa nyrkkiin ja

piti hellästi kiinni etusormestani. Eloenan kämmenet olivat silkkisen pehmeät, kapeat ja sirot. Pelkkä sormestani kiinni pitäminen ja pitkästä aikaa tapaaminen sai pulssini kohoamaan. Tunsin pitkästä aikaa elämässäni olevani aidosti elossa. Ajatukseni olivat sekaisin. En tiennyt, että mitä olisi pitänyt tehdä tai sanoa. Pidimme toisiimme tiivistä katsekontaktia, hymyilimme leveästi ja iloitsimme sisäisesti, tapasimme jälleen. Tunsin sisimmässäni lohtua ja huokaisin siitä helpotuksesta, ettei hän ollut vihainen. Olisin ymmärtänyt täysin hänen kiukuttelunsa. Vatsani oli perhosten täyttämä, olisin tahtonut kertoa hänelle tunteistani. Tämä olisi ollut täydellinen hetki, mutta en saanut suustani ulos yhtään sanaa, en edes mutinaa. Olisin tahtonut löytää oikeat sanat, mutta kehoni ja mieleni tuntuivat olevan kokonaan lamaantuneet. Eloenan tuuheat, pitkät hiukset lepattivat villinä ja avoimina kesäisessä tuulessa, peittäen välillä hänen siroja kasvojaan. Huomasin hänen virnistävän välillä, kun hän yritti pitää hiuksensa pois kasvoiltaan ja liikutti hentoisilla sormillaan hiuksiaan kapeiden, suippojen korviensa taakse. Laitoin merkille, että hänen vasemmanpuoleiseen korvaansa oli ilmestynyt koruja. Hänen tuoksunsa on hieman hunajasaippuan ja vastaleikatun ruohon kombinaatio. Koin, että olen syntynyt uudelleen. Muuttuvani joksikin sellaiseksi, jota en tiennyt edes olevan olemassa. Ehkä toiseksi ihmiseksi? Ihmiseksi, jota en todellisessa elämässäni ollut, mutta jostain syystä ja jollain oudolla tavalla, olisin halunnut olla. Todellisessa maailmassa, näppäimistön, näytön ja tuhansien C++/C# koodilinjojen takana; istuessani peittoon tiukasti kääriytyneenä ja kalsarit jalassani tietokonetuolillani, josta olivat molemmat käsinojat irronneet, havahduin siihen, että huomasin kyynelehtiväni vuolaasti, suorastaan hysteerisesti. Kehoni vapisi kuin haavanlehti ja hengitykseni salpaantui, koska haukoin jatkuvasti henkeäni. Huuleni väpättivät ja kurkustani ainoa ääni joka tuli, oli korisevaa vaikerrusta. Kysyin itseltäni säröllä ja sirpaloituneella äänellä "voi hyvä jumala, mitä tämä on?". Kyyneleet valuivat poskipäitäni pitkin ja maistoin suolaisen vedenmaun suupielessäni. Räkä oli tukkinut nenäonteloni ja suustani purskahti ulos sylkeä. Yritin kuitenkin parhaani, jotta pystyisin hillitsemään itseni ja tukahduttamaan tuntemani henkisen kärsimyksen. Olin ihastunut tekoälyn luomaan 3D prinsessaan, jota ei kontrolloinut toinen ihminen. Poistuin tietokoneeltani, otin aikani ryhdistäytyessäni.